

RESUMÉ

KOMPLEMENTARITA POVOLÁNÍ V CÍRKVI PODLE UČENÍ SVATÉ TEREZIE Z LISIEUX

Cílem této bakalářské práce je na základě života a učení sv. Terezie z Lisieux ukázat, jak je možné prožívat a chápat komplementaritu různých povolání v církvi – v Těle Kristově.

Vycházíme z předpokladu, že každý máme v církvi od Boha své konkrétní místo, své osobní povolání a poslání. Je dobré a obohacující jak pro nás samé, tak pro celou církev, když tento dar od Boha vědomě přijímáme, snažíme se na tento Boží dar odpovídat a svým životem jej naplňovat a celé církvi – Tělu Kristovu – tím prospívat. Každý křesťan, jako jeden z údů Kristova Těla, by si měl být tedy vědom jak své vlastní identity, svých specifických obdarování, tak i odlišné identity a obdarování svých bratří a sester. Při této specifičnosti je přitom zapotřebí být ukotven v hluboké jednotě společenství i cíle, kterou mají v Ježíši Kristu všechny údy jeho Těla.

Jednou z metod spirituální teologie je, že teologické duchovní principy vycházejí z konkrétní duchovní zkušenosti světců (induktivní hagiografická metoda). Proto i my jsme se v této práci nejprve zabývali Tereziiným duchovním životopisem a teprve následně jejími eklesiologickými texty. Provedli jsme analýzu všech míst, kde Terezie hovoří o církvi explicitně i implicitně a poukázali na souvislost s jejím reálným duchovním životem; to vše ve světle Pavlovy nauky o církvi – Těle Kristově, z jehož obrazu církve Terezie evidentně vychází. Proto bylo nutné se podrobněji věnovat textům 1 Kor 12,12-31 a Řím 12,3-8. Závěrečná část práce pak obsahuje konkrétní příklady, jak světice prožívala komplementaritu povolání prakticky ve svém životě. Ukázali jsme si ji na vztazích s jejími rodnými sestrami, spolusestrami v klášteře a s kněžími, zvláště pak s jí svěřenými misionáři. K tomu byly využity především Tereziiny Autobiografické spisy, některé básně a korespondence.

Jak už bylo řečeno, obraz církve jako Těla Kristova pochází od sv. Pavla a je stěžejním vyjádřením jeho eklesiologie. Svatý Pavel v něm přirovnává jednotlivé křesťany k údům jednoho těla, které spojuje v jedno sám Kristus. Křesťané se k tomuto Kristovu vlastnímu Tělu – církvi – připojují křtem a slaví svou sounáležitost v Kristu skrze eucharistické společenství. Jako se jednotlivé údy fyzického těla vzájemně potřebují, doplňují se a spolupracují, aby celé tělo bylo zdravé a funkční, tak je tomu analogicky i v církvi. Jeden úd

potřebuje druhý, aby všechny ve spojení s Hlavou - Kristem spoluvytvářeli jeho mystické Tělo – církev.

Každý úd církve má být v oblasti svého působení svědkem a šířitelem Boží lásky. Protože Bůh má o každém člověku představu a má pro něj poslání, přísluší mu uvnitř církve určité místo. Terezie své místo v církvi našla. Stala se láskou v srdci církve, odkud jí bylo možné vykonávat misijní poslání, s kterým neskončila ani svou smrtí (máme její slib, že v ještě větší míře bude pokračovat ve svém poslání pro církev z nebe).

Je zcela zřejmé, že Terezie si Pavlův obraz církve jako tajemného Těla Kristova nejen osvojila, ale ještě víc jej rozvinula. Jejím objevem je existence srdce církve – tajemného Těla Kristova. Podobně jako fyzické srdce v těle člověka rozhání krev ke všem jednotlivým údům a oživuje je, tak podobně duchovní srdce předává milost Kristovu, jeho lásku, jeho Ducha. Ježíšova milost se šíří od jednoho údu k dalším, a to všemi směry. V církvi neexistuje úd, který by byl pouze a výhradně „předavatelem“ Ježíšovy milosti, ale rovněž neexistuje ani úd, který by byl pouze jejím „příjemcem.“

My jsme ukázali, jak se tato podivuhodná výměna a zprostředkovávání Ježíšovy milosti realizovalo v Tereziině životě a v jejích vztazích. Ověřili jsme si tedy, že pavlovský princip komplementarity darů a povolání se v životě světice plně uskutečnil. A je radostné i nadějně zároveň, že tato podivuhodná výměna milosti se skrze Krista uskutečňuje v jeho tajemném Těle i dnes a že se bude uskutečňovat i dál, dokud Syn člověka nepřijde. (srov. Mt 16,27)